

**PROF. DR. GÜRAY ERKOL:
OKULUN GELECEĞİNİ İNŞA
EDERKEN GELECEĞİN
OKULUNA ADIM ATMAK**

Kasım 2025'ten bu yana Koç Okulu Genel Müdürlüğü görevini üstlenen Fizik Profesörü ve Eğitim Yöneticisi Güray Erkol, öğrencilik yıllarından bugüne uzanan kişisel deneyimlerini, eğitimle kurduğu bağı ve okulun güçlü yönlerini korumaktan geleceğin okuluna cesur adımlar atmaya uzanan liderlik yaklaşımını samimi bir sohbet eşliğinde paylaşıyor.

Öğrencilik yıllarınızla başlayalım... Eğitimle kurduğunuz kişisel bağ nasıl şekillendi? Bugün bu alanın içinde olmanızı sağlayan temel unsur nedir?

Eğitimle kurduğum kişisel bağın iki kökü var: öğrenmenin bende yarattığı derinleşen merak ve insanı dönüştürme gücü. Akademik yolculuğumda, özellikle üniversite yıllarım ve sonrasında sınıfta olduğum dönemler eğitimle bağımı belirginleştirdi. Çeşitli üniversitelerde yıllar boyunca yüzlerce öğrenciyle çalışırken kalabalık amfilerde bile iyi tasarlanmış bir

öğrenme deneyiminin nasıl bireysel temas hissi yarattığını fark ettim. Bunlar benim için eğitimi bir tasarım ve liderlik serüvenine dönüştürdü.

Sonrasında odağım sadece öğretmek değil, öğrenci deneyimini bütünsel olarak inşa etmek oldu. Üniversitede öğrencinin ilk yıl deneyimini zenginleştiren ders ve yapıları kurmak, öğrenci destek mekanizmalarını hayata geçirmek, öğrenme analitiğiyle öğrenciyi daha erken ve doğru bir biçimde desteklemek bana şunu öğretti: *Eğitimde kalite ancak insanı ve sistemi aynı anda görebildiğinizde sürdürülebilir hâle geliyor.*

Kariyer yolculuğunuzda sizi bakış açısı ve düşünme biçimi açısından en çok dönüştüren deneyim neydi?

Beni en çok dönüştüren öğrenci deneyimine bütünsel bakmayı öğrenmem oldu. Üniversitede yüzlerce öğrenciyi ders verirken bir yandan da eğitimin dijitalleşmesi sürecinin ve öğrenme analitiği, öğretmen gelişimi ve öğrenci destek yapılarının kurulması ve yönetilmesinin sorumluluğunu aldım. Öğrenmeyi gerçekten dönüştüren şey, öğrencinin sesinin duyulduğu, geri bildirim döngülerinin çalıştığı, öğretmenin güçlendirildiği ve verinin doğru sorularla anlam kazandığı bir ekosistem tasarlayabilmektir. Bu, benim düşünme biçimimi dersten tasarıma, sonuçtan süreç ve deneyime değiştirmemi sağladı.

Geriye dönüp baktığınızda, “iyi ki bu kararı almışım” dediğiniz ve sizi bulduğunuz noktaya taşıyan en kritik adım neydi ve bunun bugünkü liderlik anlayışınıza nasıl bir etkisi oldu?

Eğitimde etkiyi sınıfın ötesine taşımayı seçmem yani öğretimi ve öğrenci gelişimini kurum ölçeğinde dönüştürecek rollere cesaretle geçmem oldu. Bu karar, bugünkü liderlik anlayışımın merkezine iki şeyi yerleştirdi: Birincisi, değişimi yalnızca vizyonla değil, sistemlerle ve disiplinli uygulamalarla yönetmek. İkincisi de insanı

sürecin dışında bırakmadan, tam tersine öğretmeni ve eğitim liderlerini güçlendirerek ilerlemek. Bu nedenle kariyerimdeki dönüşümü “insan-sistem-amaç” üçgeninde kurduğuma inanıyorum.

Bugün Koç Okulu’ndaki görevime de bu mercekten bakıyorum. İçinde bulunduğumuz çağ, yapay zekâdan iklim krizine, eşitlik ve kapsayıcılıktan iyi oluşa kadar eğitim süreçlerimizi yeniden ele almamız gerektiğini gösteriyor. Benim liderlik yaklaşımım da tam bu noktada şekilleniyor: Bir yandan okulun güçlü yönlerini koruyup “okulun geleceği”ni evrimsel biçimde inşa etmek, diğer yandan da cesur sorularla “geleceğin okulu”na doğru adımlar atmak. İnsanı, mekânı, zamanı ve teknolojiyi öğrencinin anlamlı öğrenme yolculuğu etrafında yeniden tasarlamak.

Koç Okulu’nun Genel Müdürü olarak üstlendiğiniz rolü göz önünde bulundurursak bu görevi nasıl bir liderlik ve etki alanı olarak görüyorsunuz?

Koç Okulu Genel Müdürü rolünü, bir okulun bugünkü başarısını sürdürürken aynı zamanda onun geleceğe hazırlanma süreci olarak görüyorum. Bu görev, sadece akademik bir yönetim değil, aynı zamanda kurumun tüm değerlerini ve paydaşlarının potansiyelini en üst seviyeye çıkarma sorumluluğudur. Liderlik anlayışımın merkezinde akademik kadromuzdan idari birimlerimize kadar tüm çalışma arkadaşlarımın ortak bir vizyonla, her öğrencimizin kendi özgün potansiyelini keşfedeceği o güvenli ve ilham verici iklimi beraber inşa etmesi yer alıyor. Üstlendiğim görevin nihai hedefi, tüm birimlerimizin titiz emeğiyle okulumuzda birer “kıvılcım” olarak yetişen gençlerimizi, Atatürk’ün o anlamlı yaklaşımında olduğu gibi, ülkemizin ve dünyanın geleceğini aydınlatacak birer “alev” olarak hayata uğurlamaktır. Bu etki alanı, sadece okul duvarlarıyla sınırlı kalmayıp mezunlarımızın toplumda yaratacağı sıra dışı değişimle gerçek anlamına kavuşacaktır.

Bugünün dünyasında “eğitim liderliği” kavramı sizce nasıl tanımlanmalı? Sürekli değişen beklentiler, belirsizlikler ve yeni kuşakların farklı ihtiyaçları karşısında bir eğitim liderinin hangi reflekslere ve önceliklere sahip olması gerektiğine inanıyorsunuz?

Bugünün dünyasında eğitim liderliğini okulu ya da sınıfı yönetmekten çok öğrenmeyi yeniden tasarlamak ve bunu güven veren bir sistemle sürdürülebilir kılmak olarak tanımlıyorum. Çünkü eğitim; teknolojik hızlanma, toplumsal talepler, ekonomik değişimler ve çevresel zorluklarla birlikte derin bir dönüşümden geçiyor. Bu dönüşüm, bir yandan mevcut okulların evrilmesini (okulun geleceği), diğer yandan daha radikal biçimde yeni öğrenme modellerinin düşünülmesini (geleceğin okulu) zorunlu kılıyor.

Koç Okulu olarak, kuruluşumuzdan bu yana taşıdığımız “nitelikli Türk okulu” vizyonuyla, topluma büyük bir katkı sağlama sorumluluğumuz olduğunu biliyor ve bunun için çalışıyoruz. Bizim için gerçek toplumsal etki, bugünün değişen dinamiklerini doğru okuyan, kalıpları yıkan ve sorgulama becerisine sahip yani geleceği şekillendirecek bireyler yetiştirmektir. Türkiye’nin eğitim ekosistemine en büyük katkımız, öğrencilerimizi akademik olduğu kadar kazandıkları bilgiyi beceriye ve toplumsal faydaya dönüştürebilen, geleceği öngörüp uyum sağlayabilen bireyler olarak yarına hazırlamaktır. Bu yaklaşımımızla her öğrencimizin içindeki kıvılcımı ortaya çıkararak ülkemizin geleceğini aydınlatacak birer ışık olmalarına rehberlik ediyoruz.

Beklentilerin, öğrenme biçimlerinin ve eğitimden talep edilen çıktının hızla değiştirdiği bir ekosistemdeyiz. Sizce Koç Okulu’nu benzer kurumlardan ayıran temel yaklaşım nedir? Bu farkı kalıcı ve sürdürülebilir kılmak için hangi stratejik öncelikleri merkeze alıyorsunuz?

Koç Okulu’nu benzer kurumlardan ayıran temel yaklaşımın, “her çocuk için anlamlı bir öğrenme ve her öğretmen için anlamlı bir öğretim yolu” tasarlama iddiası

olduğunu düşünüyorum. Bugünün dünyasında standartlaştırılmış, tarihsel olarak Sanayi Devrimi’nin ihtiyaçlarına göre şekillenmiş eğitim modeli hâlâ çok yaygın. Oysa teknolojik hızlanma, toplumsal ve ekonomik dönüşüm, çevresel zorluklar gibi dinamikler, öğrenmenin içeriğini ve deneyimini geleceğin ihtiyaçlarına doğru dönüştürmeyi zorunlu kılıyor. Koç Okulu’nun farkı, bu dönüşümü bir trend takibi olarak değil; pedagojiyi, kültürü ve sistemi birlikte ele alan bir okul tasarımı meselesi olarak sahiplenerek öne çıkmasında.

Bugünün öğrencileri, önceki kuşaklara kıyasla çok daha belirsiz, hızlı ve çok katmanlı bir dünyaya hazırlanıyor. Sizce okullar bu dönüşümü doğru okuyabiliyor mu ya da okullar bu dönüşümü yönetirken hangi noktalarda güçlü duruyor, hangi noktalarda daha fazla gelişime ihtiyaç duyuyor?

Okulların bu dönüşümü okuyabildiğini ama aynı hızla yapısal olarak karşılamakta zorlandığını düşünüyorum. Pek çok kurum, hibrit/harmanlanmış öğrenme, proje temelli yaklaşımlar, teknoloji destekli ölçme-değerlendirme gibi uygulamaları parça parça deniyor; bu da dönüşüm için önemli bir alan ve enerji olduğunu gösteriyor. Gelişime en çok ihtiyaç duyulan yer ise dönüşümün bir ince ayar mı yoksa yeniden tasarım mı gerektirdiğini doğru teşhis edebilmek. OECD'nin eğitim raporlarında sorulan bir soru bence çok kıymetli: "Mevcut yapılarımız vizyonumuza ne ölçüde yardımcı oluyor, onu ne ölçüde engelliyor?" Yani mevcut okulları modernize mi etmeliyiz, yoksa insanları, mekânları, zamanı ve teknolojiyi tamamen farklı bir şekilde yeniden mi kurgulamalıyız? Bu ayrımı netleştirmeden yapılan yenilikler, çoğu zaman ya yüzeyde kalıyor ya da öğretmenin ve öğrencinin yükünü artırıyor.

Bir ikinci kritik gelişim alanı da öğrenme ve öğrenenin dönüşümünü gerçekten merkeze almak: öğrencinin sesini, seçimini ve öğrenme sorumluluğunu güçlendirmek; geri bildirim döngülerini ve şeffaflığı artırmak, öğrenmeyi topluluk ve gerçek dünya bağlantılarıyla beslemek. Bunu beceri odaklı müfredat ve pedagojik reformla (yeni nesil beceriler, müfredat yükünün azaltılması, pedagojik dönüşüm) birleştirmek gerektiğine inanıyorum.

Teknoloji ve yapay zekâ tarafında fırsat kadar risk de var. Yapay zekâ öğrenmeyi kişiselleştirebilir, işleri otomatikleştirebilir, öğretimi zenginleştiren içgörüler üretebilir ancak bunun gerçek öğrenme kazanımına dönüşmesi pedagojiye, öğretmen yeterliğine ve etik-güvenlik çerçevesine bağlı ilerliyor. Bu nedenle okulların

güçlü durması gereken yer, teknolojiyi amaç değil kaldıraç olarak konumlamak; gelişmesi gereken yer ise bu entegrasyonu öğretmenin rolünü yeniden tanımlayan ve sürekli mesleki öğrenmeyle destekleyen bir bütünlükte kurmak.

Eğitim kurumlarının toplumsal etki üretme rolü sizce yeterince görünür mü? Koç Okulu'nun bu alandaki katkısını ve sorumluluk alanlarını nasıl tanımlarsınız?

Eğitim kurumlarının toplumsal etki üretme rolü bence çoğu zaman okulun kendi duvarları içinde algılanıyor. Oysa bugün yaşadığımız dönüşüm, okulları toplumsal dayanıklılığın ve ortak geleceğin kurucu aktörlerinden biri hâline getiriyor. Küresel ölçekte teknolojik hızlanma, toplumsal değişimler, ekonomik talepler ve çevresel zorluklar eğitimi yeniden şekillendirirken eşitlik-kapsayıcılık ve ruh sağlığı/iyi oluş da eğitimin çekirdeğine yerleşiyor. Bu nedenle toplumsal etkiyi yalnızca sosyal sorumluluk projeleriyle sınırlı tutmayıp okulun müfredatından kültürüne, ölçme yaklaşımından iyi oluş sistemlerine kadar bütün okul tasarımına yayılan bir sorumluluk alanı olarak görüyorum.

Koç Okulu'nun bu alandaki katkısını üç başlıkta tanımlarım:

Geleceğin yetkinliklerini ve değerlerini taşıyan bireyler yetiştirmek: Değişen dünyanın ve iş gücünün talep ettiği problem çözme, yaratıcılık, eleştirel düşünme, iş birliği ve uyum gibi becerileri; küresel ve kültürlerarası yeterlikleri; sürdürülebilirlik okuryazarlığını eğitim deneyiminin merkezine almak. Bu, doğrudan toplumsal etki üretir çünkü okuldan mezun olan her öğrenci, bulunduğu her ortamda bu yaklaşımı çoğaltır.

Eşitlik, kapsayıcılık ve iyi oluşu temel bir sorumluluk olarak ele almak: Farklı öğrenme ihtiyaçlarını gözetmek, sosyoekonomik eşitsizlikleri azaltacak sistemik engelleri kaldırmak ve herkes için kaliteli eğitimi güvence altına almak; aynı zamanda öğrenci ve öğretmen iyi oluşunu temel eğitim deneyimine entegre etmek. Bunlar, eğitim kurumlarının toplumsal faydasının en somutlaştığı alanlar.

Sistemin paydaşları arasında bağ kurmak ve örnek bir "öğrenen organizasyon" olmak: Koç Okulu'nun kültüründe öğretmen gelişimi ve kalite güvencesinin yer alması, topluma katkı ve sürdürülebilirlik temasının vizyonun bir parçası olması önemli bir avantaj. Bu yaklaşımı, öğrencinin topluluk ve gerçek dünya bağlantıları kurduğu öğrenme tasarımlarıyla güçlendirdiğimizde okul-toplum etkileşimi, etkinlik düzeyinden kalıcı ortaklık düzeyine taşınabilir.

Özetle Koç Okulu'nun toplumsal etki sorumluluğunu, güçlü akademik çıktılar kadar öğrencinin dünyayı anlama ve dönüştürme kapasitesini büyüten, kapsayıcılığı ve iyi oluşu gözetten, sürdürülebilirlik perspektifi olan bir öğrenme yolculuğu tasarlamak olarak görüyorum.

PROF. DR. GÜRAY ERKOL İLE ÖĞRENMENİN ANLAMI ÜZERİNE

Yeni nesil öğrencilerle kurduğum temas bana çok net şunu söylüyor: Bu kuşak iyi anlatılan dersten çok, anlamlı bir öğrenme yolculuğu arıyor.

Daha fazla söz hakkı, daha fazla seçim alanı ve öğrenmeye dair daha fazla sahiplik istiyorlar. Öğrenme yalnızca sınıfta kalmamalı, gerçek dünyayla bağlantılı olsun istiyorlar. Hızlı geri bildirim aldıkları ve kendilerini güvende hissettikleri bir okul ortamı bekliyorlar. Bu da okulların pasif öğrenmeden aktif öğrenmeye, daha kişiselleştirilmiş ve disiplinler arası yaklaşımlara doğru evrilmesini zorunlu kılıyor. Koç Okulu'nda bu beklentileri karşılayacak şekilde öğrenmeyi yalnızca müfredat içeriği olmaktan çıkarıp gerçek problemlerle, proje ve üretimle, toplumsal katkıyla buluşturan bir eğitim yaklaşımı var.

Okul yıllarımda model aldığım öğretmenler; bende merak uyandıran, öğrenciyi önemseyen, sınıfın içinde güven üzerine kurulu bir ortam oluşturan ve bizi yalnızca sınava değil hayata hazırlayan öğretmenlerdi.

Bugün dönüp baktığımda bu yaklaşımın hâlâ özünü koruduğunu ama dünyanın hızlanmasıyla öğretmenliğin etki alanının çok daha fazla genişlediğini görüyorum. Öğretmenliği artık bilgiyi aktaran kişi olmaktan çok, öğrencinin öğrenme yolculuğunu tasarlayan ve ona eşlik eden bir öğrenme yoldaşı olarak tarif ediyoruz.

Bir büyük dönüşüm de teknoloji ve özellikle yapay zekâyla geliyor. Yapay zekâ öğrenmeyi kişiselleştirme, görevleri otomatikleştirme ve yeni içgörüler üretme potansiyeli taşıyor; öğrenme verisi öğretimi daha da zenginleştiriyor. Ancak bu, öğretmeni gereksiz kılan bir tablo asla değil; tam tersine öğretmenin pedagojik

tasarım gücünü, etik pusulasını ve öğrenciyi tanıma becerisini daha da kritik hâle getiriyor. Öğretmenliğin bir anlamı da “teknolojiyi kullanan kişi” olmaktan “teknolojiyi öğrenme amaçları için doğru konumlandırılan kişi” olmaya doğru evriliyor.

Bugünün dünyasında öğretmenin rolü yalnızca akademik gelişimi sağlamanın ötesine geçti. İyi oluşu ve kapsayıcılığı da sınıfın temel parçası olarak gözetmeyi gerektiriyor. Öğrenci ve öğretmen stresine/kaygısına dair farkındalığın artması, iyi oluş desteğinin eğitim deneyimine entegre edilmesini zorunlu kılıyor; aynı şekilde eşitlik ve kapsayıcılık odağı, farklı öğrenme ihtiyaçlarına cevap verebilen sınıf tasarımlarını gerektiriyor.

Özetle benim zihnimde öğretmenliğin özü aynı: insanı büyüten ilişki ve ilham. Ama bugün bunun yanına güçlü bir tasarım boyutu ekleniyor; veriyle düşünen, geri bildirimle yöneten, öğrenciyi özne yapan, teknolojiyi etik ve pedagojik çerçevede kullanan ve iyi oluşu öğrenmenin bir koşulu olarak ele alan bir öğretmenlik.

Eğitim adına beni kişisel olarak en çok heyecanlandıran hayal tek bir proje ya da tek bir sonuç değil.

Farklı ölçeklerde şu ilkeyi hayata geçirebilmiş olmayı başarı olarak görüyorum: insanlar için çalışan sistemler kurmak. Öğrenmeyi daha anlamlı hâle getiren fikirleri; günlük rutine, ölçülebilir hedeflere, ekiplerin sahiplendiği süreçlere dönüştürebilmek. Bence eğitimde kalıcı etki tam da burada başlıyor. Bir okulun veya kurumun ortak akla, şeffaf verilere, güçlü bir kültüre ve sürekli gelişime dayanarak ilerlemesi benim için gerçek başarı ölçütü.

Vehbi Koç Vakfı'nın topluma hizmet ve sürdürülebilir etki odaklı yaklaşımı, Koç Okulu'nun karar alma süreçlerine nasıl yansıyor? Bu güçlü ekosistemin bir parçası olmak, liderlik anlayışınız ve kurumsal öncelikleriniz için nasıl bir sorumluluğu beraberinde getiriyor?

Vehbi Koç Vakfı'nın topluma hizmet ve sürdürülebilir etki odaklı yaklaşımı, Koç Okulu'nda karar almayı sadece kısa vadeli operasyonel hedefler üzerinden görmeyip uzun vadeli eğitim kalitesi, dayanıklılık ve öğrencinin bütünsel gelişimi üzerinden düşünmeyi zorunlu kılıyor. Zaten bugün eğitim ekosistemini şekillendiren güçler okulların hem uyum sağlayan hem de yön gösteren kurumlar olmasını gerektiriyor. Bu perspektif Koç Okulu'nda dönüşümü sistematik bir yol haritasıyla yönetmeye teşvik ediyor.

Bu güçlü ekosistemin bir parçası olmak benim liderlik anlayışıma iki temel sorumluluk yüklüyor. Birincisi, okulun akademik gücünü korurken aynı anda geleceğe hazırlayan dönüşümü cesaretle sahiplenmek. İkincisi ise bunu “insani” olandan ayırmadan yapmak. Gerçek yatırımın öğretmene ve pedagojik tasarıma yapılması gerektiğini düşünüyorum. Vakfın sürdürülebilir etki yaklaşımı ve kurucularımızın miras bıraktığı vizyon, Koç Okulu'nda aldığımız her kararı şu soruyla test etmeyi gerektiriyor: “Bu adım, öğrencinin öğrenme yolculuğunu, dünyaya ve topluma katkısını daha anlamlı, daha adil ve daha geleceğe dönük hâle getiriyor mu?” Ben de bu rolü, bu soruya her gün, veriye dayanan ama insanı merkezde tutan bir liderlikle cevap verme sorumluluğu olarak görüyorum.

PROF. DR. GÜRAY ERKOL KİMDİR?

Kasım 2025'te Koç Okulu Genel Müdürü olarak göreve başlayan Prof. Dr. Güray Erkol, Orta Doğu Teknik Üniversitesi'nde tamamladığı lisans ve yüksek lisans eğitimlerinin ardından Rijksuniversiteit Groningen'de doktora derecesini aldı. Tokyo Institute of Technology'de doktora sonrası araştırmalarını sürdürdü. Akademik hayatı boyunca disiplinler arası düşünme biçimini merkeze alan, sorgulayıcı ve üretken bir öğrenme kültürünü savundu.

Özyeğin Üniversitesi'nin kuruluşundan itibaren 13 yıl boyunca Öğretim Üyesi olarak görev yapan Prof. Dr. Güray Erkol, bu süreçte Öğrenci Dekanlığı ve Rektör Yardımcılığı görevlerinde bulundu, üniversitenin ilk Eğitimde Mükemmeliyet Ödülü'ne layık görüldü. 2021-2025 yılları arasında üstlendiği Sağlık ve Eğitim Vakfı Genel Müdürlüğü görevinde öğretmen gelişimi, kapsayıcı eğitim ve öğrenme topluluklarının güçlendirilmesi alanlarına kalıcı katkılar sağladı.